

ת"פ 11061/06/13 - מדינת ישראל נגד דאוד בכיראת

בית המשפט המחוזי בירושלים

03 באפריל 2014

ת"פ 11061-06-13 מדינת ישראל נ'
בכיראת(עציר)

בפני כב' השופט משה יועד הכהן
המאשימה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
על-ידי ב"כ עו"ד אביעד דואק
נגד
הנאשמים
דאוד בכיראת (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד אמון עזיז

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביעק דוויק

הנאשם וב"כ עו"ד אמון עזיז

מתורגמן בית-המשפט לשפה הערבית

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם שלפניי, דאוד בכיראת (להלן: "**הנאשם**"), הורשע לאחר הודאתו בכתב אישום מתוקן בשנית ובמסגרת הסדר טיעון, בהכרעת דין מיום 25.11.2013 (להלן: "**הכרעת הדין**").
2. בהסדר הטיעון סוכם, כי הנאשם יודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן בשנית, והצדדים יהיו חופשיים בטיעוניהם לעונש. בנוסף, יוגש תסקיר של שירות המבחן בעניין הנאשם, לאור קיומו של חובת תסקיר על פי החוק.
3. לאור הודאת הנאשם כאמור, הרשעתי את הנאשם בעבירות הבאות: עבירה של שירות להתאחדות בלתי מותרת, לפי סעיף 85(ג) לתקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945, ושתי עבירות של איסור פעולה

עמוד 1

ברכוש למטרות טרור, לפי סעיף 8(א) לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005.

4. הנאשם כאמור, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן בשנית, כפי שיתוארו להלן:
אחיו, מאלק בכיראת (להלן: "מאלק"), מרצה מאסר בכלא הישראלי בגין עבירות בטחון והוא משתייך לארגון הטרור חמאס (להלן: "החמאס").
5. בתחילת שנת 2009, בימי מבצע "עופרת יצוקה" בעזה, השתתף הנאשם בתהלוכת הזדהות עם תושבי עזה שהתקיימה בכפרו צור באהר (להלן: "הכפר"). במהלך התהלוכה הניפו הנאשם ואחרים את דגלי החמאס.
6. במהלך חודש אוקטובר 2012 שוחח הנאשם בטלפון עם אחיו מאלק מכלאו. מאלק ביקש מהנאשם כי ירכוש מכשיר טלפון נייד חדש וכרטיס סים חדש ולאחר מכן ימסור למאלק את מספר הטלפון החדש שרכש. עוד אמר מאלק לנאשם, כי לאחר שיעשה כאמור, יפנו אליו אנשים וימסרו לו סכומי כסף להעביר למשפחות אסירי החמאס.
7. הנאשם רכש מכשיר טלפון נייד חדש וכרטיס סים חדש בעיר העתיקה בירושלים תמורת 120 ₪. למחרת, שוחח הנאשם עם מאלק והנאשם מסר לו את מספר הטלפון החדש שרכש. מאלק מסר לנאשם כי אדם אחר יצור עמו קשר, ועל הנאשם להזדהות בשמו אבו סלימאן, אז יתאם איתו אותו אדם את העברת הכסף.
8. באותו היום, פנה אל הנאשם אדם אחר (להלן: "האחר 1") ועדכן אותו כי הוא יעביר לו כסף למחרת. למחרת, התקשר האחר 1 אל הנאשם ותיאם עמו פגישה. סמוך לשעה 23:00, שוחח האחר 1 עם הנאשם וביקש ממנו לבוא אל הכניסה לכפר, שם ימתין לו.
9. סמוך לשעה 23:30 פגש הנאשם באחר 1 ובאדם נוסף שישבו ברכב בכניסה לכפר, הנאשם אישר בפניהם כי הוא אבו סלימאן וקיבל לידיו שקית ובה \$ 10,000 במזומן, עוד נאמר לנאשם להיפטר מהטלפון הנייד שרכש. הנאשם חזר לביתו והחביא את השקית ובה \$ 10,000 בארון הבגדים, לאחר שהשליך את מכשיר הטלפון הנייד ואת כרטיס הסיים שרכש.
10. למחרת התקשר מאלק אל הנאשם וביקש ממנו לחלק את הכסף לשתי חבילות. האחת של \$ 4,000 והשנייה של \$ 6,000, ולמסור אותן לאמם כשזו תחזור ממצוות החאג'. הנאשם עשה כאמור, ומסר לאמו את הכסף, וכן הודיע לה כי תקבל ממאלק הנחיות כיצד לחלק את הכסף.
11. במהלך חודש דצמבר 2012, שוחח הנאשם עם אחיו מאלק, אשר ביקש מהנאשם כי ירכוש מכשיר

טלפון נייד חדש וכרטיס סים חדש, ולאחר מכן ימסור למאלק את מספר הטלפון החדש שרכש.

12. הנאשם רכש מכשיר טלפון נייד חדש, וכרטיס סים חדש מחנות בכפר. למחרת שוחח מאלק עם הנאשם, והנאשם מסר לו את מספר הטלפון החדש שרכש. למחרת, התקשר אל הנאשם אדם אחר (להלן: "האחר הנוסף"), ולאחר שהנאשם אישר בפניו כי הוא אבו סלימאן, מסר לו האחר הנוסף כי הוא יעביר לו בהמשך את הכסף.

13. למחרת, שוחח האחר הנוסף עם הנאשם והם קבעו להיפגש באותו היום סמוך לשעה 18:30, בכפר אבו-גוש. הנאשם הגיע לכפר אבו-גוש ופגש באחר הנוסף, אשר ישב יחד עם אדם נוסף, ברכב מסוג רנו. האחר הנוסף מסר לנאשם שקית ובתוכה ₪ 97,000 במזומן, ולאחר מכן התקשר האחר הנוסף לאדם שזהותו אינה ידועה, הודיע לו כי מסר את הכסף, האחר הנוסף העביר את הטלפון לנאשם, אשר אישר בפני הדובר, כי הוא אבו סלימאן והוא קיבל את הכסף.

14. הנאשם עזב את המקום, השליך את כרטיס הסיים שרכש, והחביא את השקית ובה ₪ 97,000 מתחת למיטתו. למחרת, שוחח מאלק עם הנאשם וביקש ממנו כי ירכוש כרטיס סים חדש. לאחר שהנאשם עשה כן, נשלח לנאשם מסרון ובו שמות של 5 אסירי חמאס, מספר הטלפון של משפחותיהם וסכום הכסף אותו יש להעביר לכל משפחה (להלן: "המסרון").

15. הנאשם החל להתקשר לאנשים הרשומים במסרון, במטרה לפגוש בהם ולהעביר להם את הכסף המיועד להם, כמפורט להלן:

א. ביום 18.12.2012 שוחח הנאשם עם נגייה הלסה, אמו של האסיר נהאר הלסה מג'בל מוכבר. הנאשם הודיע לנגייה כי יש ברשותו פיקדון עבור בנה, תיאם עמה מפגש ומסר לה שקית ובה ₪ 11,800 בכניסה לביתה.

ב. הנאשם יצר קשר טלפוני עם משפחה נוספת ששמה ומספר הטלפון שלה היה רשום במסרון, וקבע למסור לאחותו של אותו האסיר את הכסף ביום שישי, כשהיא תבוא יחד עם בעלה להתפלל במסגד אלאקצה. פגישה זו לא יצאה אל הפועל.

ג. הנאשם יצר קשר טלפוני עם משפחה נוספת ששמה ומספר הטלפון שלה היה רשום במסרון, אולם בני המשפחה לא הבינו את רצונו של הנאשם. בהמשך, שוחח הנאשם עם בחור צעיר מטעם המשפחה וקבע עמו כי יעביר לו את הפיקדון סמוך לאוניברסיטה העברית בכניסה לכפר עיסוויה, אך הצעיר התחרט וסירב להגיע לפגישה. אדם אחר אשר פנה אל הנאשם, והציג עצמו כמי שמוכן לקבל את הפיקדון מטעם המשפחה, עורר את חשדו של הנאשם, והוא נמנע מלהיפגש עמו.

16. הנאשם בשל חששו כאמור לעיל, החביא את הכסף שנותר ברשותו, תחת עץ סמוך לביתו. זמן קצר לאחר מכן, נערך חיפוש משטרתי בביתו של הנאשם, ולאחריו מסר הנאשם לאביו אודות קבלת הכסף, ועל כך שהחביא אותו סמוך לביתם, ובהתאם להוראת אביו, לא עשה כל פעולה נוספת.
17. במהלך שביתת האסירים, מספר חודשים עובר להגשת כתב האישום, השתתף הנאשם יחד עם אחרים, בתהלוכה שיצאה ממסגד אל עומרי בכפר, לאחר תפילת יום השישי, אל כיכר השהיד בכפר. במהלך התהלוכה, הניפו אחרים דגלי החמאס, כן הניף הנאשם תמונות של אחיו מאלק.
18. נטען, כי במעשים המתוארים בכתב האישום, עשה הנאשם עבודה או שירות עבור התאחדות בלתי מותרת. בנוסף, עשה הנאשם פעולה ברכוש, במטרה לאפשר, לקדם או לממן ביצוע של מעשה טרור, או לתגמל, בעבור ביצוע של מעשה טרור, או במטרה לאפשר, לקדם או לממן פעילות של ארגון טרור מוכרז או של ארגון טרור.

הראיות לעונש

19. בעניינו של הנאשם הוגש **תסקיר שירות מבחן** מיום 7.1.2014. התסקיר מפרט את נסיבות חייו של הנאשם, רווק כבן 20, שהתגורר בצור-באהר, טרם ההליכים. לדבריו, עבד בשיפוצים אצל דודו, בעבודות מזדמנות, ולמד במקביל את השפה האיטלקית במכללה "בית לחם". בנוסף לדבריו, סיים 12 שנות לימוד. הנאשם בן למשפחה עם זוג הורים ותשעה אחים, בגילאי 16-34 שנים. אביו, נשוי לאישה נוספת. אחיו הבכור, מרצה מאסר של 19 שנים, בגין עבירות ביטחוניות. גם אביו, ריצה בעבר מאסר למשך שמונה חודשים, בגין עבירות ביטחוניות.
20. שירות המבחן ציין, כי במהלך הפגישה, בלטה נטיית הנאשם להציג את תפקודו ואופן ניהול חייו באופן חיובי ומגמתי, תוך טשטוש והכחשת בעייתיות כלשהי בהתנהגותו. עוד ציין, כי הנאשם מודה באופן מזערי בביצועה של העבירה ושולל כוונה לפגוע באופן כלשהו בביטחון המדינה. לדבריו, אינו תומך בארגון החמאס, ואינו מזדהה עם מטרות הארגון. כאשר את דגלי החמאס הניף באירועים השונים, לא מתוך הזדהות עם הארגון, אלא בעקבות הזדהות עם פסוק הכתוב בדגל הקשור לדת האסלאם, ולאמונה באל. עוד טען, כי הפעולות שביצע, לא בוצעו מתוך מטרה לממן מטרות טרור. כאשר רכש את מכשיר הטלפון הנייד, על מנת לרצות את אחיו, ומבלי לדעת את המטרה. בנוסף, את הכספים להורי האסירים, ביקש להעביר כדי לממן את הוצאות הקנטינה של האסירים בכלא, ולא לממן פעולות טרור.
21. שירות המבחן הוסיף וציין, כי הנאשם הצטער על התנהגותו, אך באופן הצהרתי בלבד, תוך שהוא קושר אותה למחיר שמשלם בגין מעורבותו הפלילית. כאשר, הוא מביע קושי להתמודד עם מעצרו הממושך, והריחוק מהוריו. בנוסף, בהתייחסותו לעבירה, בלטה נטייתו למסור אינפורמציה מטושטשת וסותרת, המרחיקה אותו מהתנהגות בעייתית, ונראה כי אינו מצליח לבחון את התנהגותו הבעייתית, באופן אותנטי

וביקורת, ולראות את חומרת מעשיו. זאת, תוך שהוא מציג עצמו כאדם תמים, השולל מעורבות פוליטית או חברתית, בעייתית, כלשהי.

22. בסיכומו של התסקיר, המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית ומציבת גבולות, שתהווה עבורו אלמנט מרתיע מביצוע עבירות דומות בעתיד.

23. יוער, כי ב"כ הנאשם בבקשה מיום 20.1.2014 וכן בדיון ביום 21.1.2014, ביקש שלא לקבל את המלצת שירות המבחן, ואף העלה טענות חמורות כנגד שירות המבחן במחוז באר-שבע, אשר, לדבריו, בתיקים של עבירות ביטחוניות, אינו שוקל ואינו נוקט גישה טיפולית הנגזרת מנסיבותיו הספציפיות של הנאשם, אלא נוקט בעמדה כוללת ועקרונית המתעלמת משיקולי השיקום. עוד לטענתו, עורכת התסקיר נקטה בלשון סובייקטיבית בעריכת התסקיר, מבלי לחקור את הנתונים והעובדות באופן מעמיק ומבלי לנסות ולקבל אינפורמציה מגורמים אחרים. זאת, בהתעלם ממאפייניו של הנאשם, שהינו בחור חיובי, שגדל במשפחה חיובית.

24. מנגד, שירות המבחן במחוז באר-שבע, בתגובה החתומה על ידי קצינת מבחן מחוזית, הגברת פרומה אברהם, מיום 9.2.14, דחה בכל תוקף את טענותיו של ב"כ הנאשם, ומחה על תוכנו. בתגובה נאמר, כי קצין המבחן עורך את התסקיר, תוך התייחסות למרכיבים האינדיבידואליים, כגון דפוסי התנהגות, אישיותו ונסיבותיו האישיות של הנאשם, וכן, אופי העבירה, חומרתה ונסיבותיה. בתגובה נאמר במפורש, כי "לשירות המבחן אין מדיניות בה סוג העבירה מכתוב את ההמלצה. נהפוך הוא, ייעוד השירות ופועלו בשטח, מדגישים את ההתאמה של חלופות הענישה על אדם הספציפי, עם המאפיינים ה"אישיים שלו". על אף תגובת שירות המבחן, ב"כ הנאשם שב וטען כי הוא עומד על טענותיו, כי התסקיר בוצע בצורה שאינה מקצועית.

25. כידוע, שירות המבחן הינו זרועו הארוכה של בית המשפט ועל פי ניסיונו של מותב זה, גם בתיקים בעלי אופי בטחוני הוא ממלא תפקידו באופן אובייקטיבי, תוך שימוש בכלים המקצועיים המקובלים ותוך בחינה פרטנית בעניינו של כל נאשם. אין ספק שגם טיב העבירה ונסיבותיה והתייחסות הנאשם אליה, מהווים נתונים שעל שירות המבחן, מתוקף תפקידו המקצועי, לבחון לצורך מתן ההמלצה וכך נעשה גם בעניינו. אולם, גם למקרא התסקיר בעניינו של הנאשם, לא התרשמתי כי נעשה שימוש ב"תבנית אוטומטית" לצורך מתן ההמלצה, רק בשל העובדה שמדובר בעבירה שעניינה פגיעה בביטחון המדינה ולטענה זו של הסיניור המלומד אין בסיס. לפיכך, יש לדחות את טענות הסיניור המלומד בנוגע לתוכנו של התסקיר.

תמצית טענות הצדדים לעונש

טענות המאשימה

26. ב"כ המאשימה, עו"ד מירה מטנס, טענה, כי מתחם הענישה ההולם, לעבירות מהסוג שביצע הנאשם, נע בין 18 ל-48 חודשי מאסר. בנוסף, הציגה פסיקה של בית משפט זה, שבעבירות דומות, קבע מתחם של בין 30 ל-54 חודשי מאסר בפועל. כשלטענתה, העונש ההולם בנסיבות המקרה, הוא 35 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי.

27. לטענת ב"כ המאשימה, הערך החברתי המוגן במקרה זה הוא הערך החברתי של הגנה על בטחון המדינה. לטענתה, מדיניות הענישה הנהוגה במקרים אלו, היא של מאסר בפועל למשך מספר שנים, כנגזרת מהיקף הכספים ומספר האירועים במקרה הספציפי. לטענתה, בית המשפט העליון, הבהיר את החובה להילחם במעשים מסוג זה, שמטרתם לתמוך ולסייע לפעילות ארגוני טרור, שמטרתם פגיעה בביטחון ישראל, באמצעות ענישה מחמירה, והציגה פסיקה התומכת בטענותיה.

28. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לטענתה, המדובר בנאשם צעיר, שפעל בשליחות אחיו, אך עשה כן בתחכום ומתוך מטרה ברורה לסייע לארגון החמאס. דבר שעולה מחזרתו על המעשים, והאירועים הנלווים של השתתפות בתהלכות.

29. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טענה ב"כ המאשימה, כי מדובר בנאשם ללא עבר פלילי, שהודה בחקירה ונטל אחריות במסגרת הסדר טיעון. עם זאת, הפנתה לתסקיר שירות המבחן, שהתייחסותו ברורה וממוקדת, והתרשמותו היא כי חרטת הנאשם היא הצהרתית בלבד. הנאשם הרחיק עצמו מהמעשים, הודה באופן חלקי ושלל כל כוונה. בנוסף הפנתה לנאמר בתסקיר, לפיו הנאשם נוטה למסור מידע מטושטש, וסותר וכי קיים פער בין האופן שבו הוא מציג את עצמו לבין חומרת כתב האישום והתנהגותו בפועל. עוד ציינה את הקביעה בתסקיר, לפיה אין מקום לבחון הליך טיפולי ומומלץ להטיל על הנאשם ענישה מרתיעה ומציבת גבולות.

טענות ההגנה

30. ב"כ הנאשם, עו"ד עזיז אמון, ביקש להסתפק בעונש שריצה הנאשם, מעצר החל מיום 7.5.2013. את טיעונו לעונש, הגיש גם בכתב. לטענתו, מתחם הענישה ההולם, כפי שהובא בפסיקה אותה הציג, בהקשר למקרים דומים, נע בין 6 ל-24 חודשי מאסר.

31. ב"כ הנאשם סקר בפני בית המשפט את הליך גזירת העונש בהתאם לפסיקה, כשעל בית המשפט להתחשב בנסיבות ביצוע העבירה ובנסיבות האישיות של הנאשם. זאת, תוך הסתמכות על מקרים דומים, בהתחשב בנתונים האינדיווידואליים, ותוך היצמדות לעקרון אחידות הענישה.

32. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, והמניעים למעשה, טען ב"כ הנאשם, כי מקרהו של הנאשם, שונה ממקרים אחרים בהם מצא בית המשפט להחמיר בענישה. זאת מאחר והנאשם לא ידע שהכסף שייך

לארגון החמאס, לא פעל מתוך הארגון וכחבר בו, או מתוך מניעים אידיאולוגיים, למרות שעצם את עיני לגבי העובדות. עוד לטענתו, הנאשם היווה חוליה זוטרה בשרשרת העברת הכספים, ופעל אך ורק מתוך נאמנות לאחיו ובשליחותו, מתוקף קרבת המשפחה ביניהם. עוד לטענתו, אין כל אינדיקציה כי מדובר בכספי החמאס. לטענתו, המניע שלו היה לסייע לאסירים, כפי שעזרו אחרים לאחיו בעת הצורך, כשהיה "מנוע קנטינה". בנוסף לטענתו, הנאשם לא ביקש תמורה למעשיו, לא ביקש לברר מי עומד מאחורי ולא התאמץ לבצע את ההעברות. עוד לטענתו, המאשימה נשענת בטעוניה על הודאת הנאשם בלבד, ולא על ראיות עצמאיות.

33. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי השתתפות הנאשם באירועים ובתהלכות נעשתה באופן ספונטאני, ללא תכנון או כוונה להשתייך לארגון זה או אחר. הנאשם נגרר אחר המונים שיצאו מהמסגד (כמעט כל תושבי הכפר) בתהלוכה, וייתכן שאף בניגוד לרצונו, בשל לחץ חברתי. עוד לטענתו, נושא התהלכות לא נועד לתמוך בארגון החמאס או אחר, אלא מבטא את התמיכה הקיימת בקרב מרבית תושבי השטחים, שאינם דווקא בעלי דעות קיצוניות, לסוגיית האסירים. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בסיטואציה זו, אליה נקלע הנאשם. לטענתו, באחת התהלכות שנועדה לתמיכה באסירים, הנאשם הניף דגל עם תמונת אחיו, ולא את דגל החמאס. בתהלוכה האחרת, שהתקיימה בעקבות שחרור האסירים בעסקת שליט, נגרר הנאשם אחרי ההמון בעת יציאתו מהמסגד, וגם על רקע משפחתי, עקב שחרור בן משפחתו ששחרר באותה עסקה וגורש לטורקיה. בנוסף טען, כי למרבה המזל, לא נגרם בפועל נזק לביטחון המדינה או הציבור.

34. ב"כ הנאשם הוסיף וביקש, כי בית המשפט יתחשב בגילו של הנאשם, רווק יליד 1993. בנוסף, תאר את נסיבותיו האישיות כפי שעלו גם בתסקיר שירות המבחן וציין כי מדובר בבחור צעיר, בתחילת דרכו, שסיים לימודיו התיכוניים לאחרונה, עם ממוצע ציונים טוב, שעתיד היה לפתוח לו דלתות לעתיד מזהיר. בנוסף, תכנן ללמוד ארכיאולוגיה באיטליה, ועבד עם דודו בשיפוצים, על מנת שיוכל לממן לימודיו אלו. עוד ציין, כי מדובר באדם דתי אך לא דתי קיצוני, וללא עבר פלילי. בנוסף, על אף אהבתו לאחיו שמרצה עונש מאסר של 19 שנים בגין עבירות ביטחוניות, שהיה הגורם להסתבכותו במקרה זה, הנאשם ציין בפני שירות המבחן ואף בפני החוקרים, כי הוא מסתייג ממעשי אחיו, והשתדל לאורך השנים להימנע ממעורבות פוליטית. לדבריו, יש לקחת לפיכך את התרשמותו של שירות המבחן ואת המלצותיו ב"ערבון מוגבל".

35. ב"כ הנאשם ביקש לזקוף לזכות הנאשם, גם את העובדה שהודה עוד בטרם הגשת כתב האישום במיוחס לו, ואף ייתכן שבעובדות נוספות, מעבר לאלה שהיו בידי המאשימה, ועל פי הראיות האחרות שהיו בידיה.

36. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, והקשר לפן השיקומי, טען ב"כ הנאשם כי לאור תיקון 113 לחוק העונשין, יש לנסיבות אלו משקל משמעותי יותר מבעבר. לדידו, בעבר, כשדובר בעבירות חמורות, ההתחשבות בנסיבות האישיות, נסוגה מפני חומרת המעשה. אולם כיום, בשל הבחינה הדו

שלבית שמכתיב התיקון, יש משקל רב לנסיבות אישיות, גם בעבירות חמורות. עוד לטענת ב"כ הנאשם, יש לזקוף לזכות הנאשם, את עברו הנקי, העובדה שמדובר במעידה חד פעמית, את הודאתו כבר בשלב החקירה, וכן את החיסכון בזמן שיפוטי ובהזמנת עדים. בנוסף, ביקש לזקוף לזכות הנאשם את חלוף הזמן מביצוע העבירה, העומד על למעלה משנה. לטענתו, גם אלמנט ההרתעה שבענישה, הושג במקרה זה, כאשר הנאשם לראשונה בחייו עצור במעצר ממושך, ובתנאים שלא היה רגיל אליהם.

37. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי המאשימה בעצמה תיקנה את כתב האישום פעמיים, והתלבטה בעצמה לאיזו מסגרת של חוק, להכניס את המיוחס לנאשם. כשהמאשימה בהגנותה, אישרה כי מדובר בניסיון להעברת כספים, כאשר רק במקרה אחד הועברו כספים בפועל. ב"כ הנאשם ביקש להגיש את הודעותיו של הנאשם במשטרה, אך ב"כ המאשימה ציינה כי אינה מכירה הליך כזה. בסופו של דבר ההודעות לא הוגשו, אך ב"כ הנאשם טען, כי עולה מהן שהנאשם לא ידע שמדובר בכספי החמאס, וכי פעל במצוות אחיו, לטענתו, כדי לממן את הקנטינה של אסירים אחרים. בנוסף, איבחן את הפסיקה שהציגה המאשימה, וטען כי היא מתייחסת למקרים חמורים בהרבה מזה שלפנינו.

דברו האחרון של הנאשם

38. בסיום פרשת העונש, ציין הנאשם כי אנשים טועים ומתחרטים וכי הוא מביע חרטה על מעשיו, אינו משקר ומתחרט מעומק ליבו. לדבריו, לא היה לו שום קשר עם החמאס או ארגון טרור אחר, לעולם לא חשב שיהיה אסיר ביטחוני, תכנן את עתידו ולימודיו באיטליה, וכיום מבקש לבנות את ביתו, ללכת בדרך ישרה ולהתרחק מדברים כאלו.

דין והכרעה

39. הנאשם בענייננו הורשע לאחר הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון כאמור, בעבירה של שירות להתאחדות בלתי מותרת, ובשתי עבירות של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור. יצוין, כי לפי סעיף 40ג לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), על בית המשפט בגזרו את הדין בגדרי תיקון 113, כאשר כתב האישום כולל מספר עבירות, לבחון אם מדובר באירוע עברייני אחד בגינו יש לקבוע מתחם ענישה אחד, או במספר אירועים עבריינים, שבגין כל אחד מהם יש לקבוע מתחם ענישה נפרד. בענייננו, על אף שמדובר במספר אירועים, שהתרחשו בין החודשים אוקטובר עד דצמבר 2012, עולה מן התיאור העובדתי שבכתב האישום, שמדובר במסכת אחת בעלת מטרה אחת, שיש לה מספר חוליות, ואין לראות בכל אחד מן האירועים המתוארים משום אירוע עברייני נפרד. עוד יצוין, כי בכל הנוגע להשתתפות הנאשם בתהלכות המתוארות בסעיפים 2 ו-18 לכתב האישום המתוקן בשנית, נמחקו במסגרת ההסדר העבירות של חברות בארגון טרוריסטי ותמיכה בארגון טרוריסטי שיוחסו לנאשם בכתב האישום המקורי ועולה מנוסח כתב האישום המתוקן בשנית, שתיאור השתתפות הנאשם בתהלכות נועדה לחדד את זיקתו לארגון החמאס ולא לתאר ביצועה של עבירה עצמאית.

40. הערך החברתי המוגן

הערכים החברתיים המוגנים, בעבירות בהן הורשע הנאשם, הם הערך של שמירה על ביטחון המדינה וביטחון הציבור במדינת ישראל.

41. מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן

מידת הפגיעה של הנאשם בערך החברתי המוגן, הינה ברמה של פגיעה ממשית ואקטיבית. הנאשם עשה עבודה ושירות עבור התאחדות בלתי מותרת, בהנחיית אחיו, אשר כידוע, מרצה מאסר בכלא הישראלי בגין עבירות בטחון ומשתייך לארגון הטרור החמאס. המדובר בפעולות שנועדו לתגמל, במישרין או בעקיפין, את אסירי החמאס בגין ביצוע של מעשי טרור, או עבירות ביטחוניות אחרות ובכך איפשרו לקדם ולממן פעילות של ארגון טרור מוכרז או של ארגון טרור. מטרת אלו, אותן ביקש הנאשם לקדם באמצעות מהלכים שנועדו להעביר למשפחות האסירים סכומי כסף ניכרים, מלמדות גם על מידת הפגיעה בערך המוגן שאינה מועטה.

42. בע"פ 3827/06 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.3.2007), עמדה כב' השופטת ע' ארבל, על החומרה שבפעילות תומכת טרור, על דרך מימונו, בהקשר לחוק איסור מימון טרור:

"החוק מבטא גישה עדכנית למאבק בטרור, גישה מקיפה וכוללת הרואה בחומרה גם פעילות התומכת בטרור על דרך מימונו. בחוק זה הביע המחוקק עמדתו כי עונש חמור הולם את מי שנמצא כי ידו מעורבת בקלחת הטרור וזאת גם אם על דרך של ביצוע פעולה ברכוש למטרות טרור או על דרך של פעולה ברכוש טרור (סעיפים 8-9 לחוק איסור מימון טרור). להוראות אלה מתווספות הוראות אחרות המצביעות על מדיניות המחמירה של המחוקק בנושאים אלה, כעולה מן ההוראות באשר לחילוט רכוש, סעדים זמניים ואף תפיסה מנהלית של רכוש הנושא את אות הקלון של הטרור... אזכיר כי הפסיקה הכירה כבר בכך שפעילות בארגון טרור שהיא בעלת אופי אזרחי טומנת בחובה סיכון ממשי לביטחון הציבור בישראל (בש"פ 854/07 אבו דקה נ' מדינת ישראל (8.3.07)). ... לטעמי, פעילות שיטתית שמטרתה לאפשר את פעילות ארגוני הטרור, לשפרה ולבססה בדרכים שונות על ידי יצירת גב כלכלי, כמוה ככרסום שיטתי, מתמיד, בביטחונה של מדינת ישראל. כרסום שכזה מחליש את חוסנה הביטחוני, הכלכלי והחברתי של ישראל והוא מצטרף ליתר הסכנות הביטחוניות, חלקן קיומיות, הנשקפות באופן ממשי לישראל. בבחינת טיבו של הסיכון אין לבודדו לעצמו אלא יש לבחנו על רקע תמונת המציאות בכללותה..."

43. מדיניות הענישה הנהוגה

מרכיב מדיניות הענישה הנהוגה, המשלב בין העונש המירבי הקבוע בחוק, כלשונו, לבין מדיניות הענישה הנהוגת לגביהן, הבאה לידי ביטוי לאורך השנים בפסיקותיהם של בתי המשפט בארץ, אכן מצביעה על החמרה בענישה בעבירות כגון אלו בהן הורשע הנאשם, לאור פוטנציאל הפגיעה האינהרנטי של העבירות בביטחון המדינה.

מעבר לענישה הנהוגת, אין לשכוח את העונש הקבוע לכל עבירה, בחוק. לצד העבירה של שירות להתאחדות בלתי מותרת, קיים עונש מאסר של עשר שנים או קנס של אלף לירות (כיום הקנס המירבי הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין). או שניהם כאחד. לצד העבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, עומד עונש מאסר של עשר שנים, או קנס פי עשרים מהאמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, כאשר בענייננו, הורשע הנאשם על פי הודאתו, בשתי עבירות של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור.

44. ב"כ הנאשם הציג בטיעונו לעונש, מספר גזרי דין, אשר מעידים לטעמו, על מתחם עונש הולם שבין 6 ל- 24 חודשי מאסר. חלק מגזרי הדין שהציג, ניתנו בבתי המשפט השלום, ואינם דומים בנסיבותיהם לענייננו. בגזרי הדין האחרים שניתנו בבית משפט זה, דובר במקרים שונים מענייננו, בין היתר, כיוון שהמאשימה הגבילה עצמה בטיעוניה לעונש במסגרת הסדר טיעון, לתקרה של עונש. אין צורך להרחיב, כי ממקרים של הסדרי טיעון בהם הוסכם על מגבלה לעניין העונש, לא ניתן לגזור מסקנות ישירות לגבי מתחם העונש ההולם במסגרת טיעון פתוח. בנוסף, במרבית גזרי הדין שהציג ב"כ הנאשם, כלל לא הופיעה עבירה של איסור פעולה ברכוש טרור, אלא עבירה של מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת בצירוף עבירות אחרות.

45. בהקשר לעבירות בהם הורשע הנאשם, הוגש גזר דין מטעם המאשימה, שניתן על ידי בית משפט זה, מפי כב' השופט הבכיר י' נועם בת"פ 14629-04-12 **מדינת ישראל נ' ג'ועבה** (פורסם בנבו, 10.12.2012). באותו מקרה דובר על נאשם שהורשע על פי הודאתו, בחמש עבירות של פעולה ברכוש למטרות טרור. כפי שטען ב"כ הנאשם, דובר במקרה עם נסיבות שונות מענייננו, בהן דובר בנאשם שהוא בעל עבר פלילי בעבירות ביטחון חמורות, והכספים המדוברים היו בסכומים גבוהים מאלו שבענייננו. באותו מקרה, מתחם העונש ההולם שנקבע הוא בין שנה וחצי לארבע וחצי שנות מאסר - לכל עבירה. כאשר, העונש הספציפי שנגזר על הנאשם הוא עונש של ארבע שנות מאסר בפועל. יוער, כי הערעור על חומרת העונש בגזר דין זה, נדחה על ידי בית המשפט העליון בע"פ 1388/13 **ג'ועבה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.11.2013).

46. פסק דין נוסף של בית המשפט העליון, ממנו ניתן ללמוד על מדיניות הענישה בעבירות מהסוג הנדון בענייננו, ניתן בע"פ 7368/12 **אגבאריה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.4.2013). באותו מקרה, הורשע המערער על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, במספר עבירות של ביצוע שירות עבור התאחדות בלתי מותרת ובעבירה של איסור פעולה ברכוש טרור. על המערער נגזרו 36 חודשי מאסר בפועל ו- 12 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט העליון, דחה את הערעור על גזר הדין, אף שהעיר כי באותו מקרה, היה מקום לעונש מופחת מהסיבה שהמניע למעשים הוא כלכלי ולא אידיאולוגי.

47. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**

עמוד 10

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, והרלוונטיות לענייננו, הן כדלהלן:

אפתח ואומר, כי טיעוניו של ב"כ הנאשם, לוקים בפגם משמעותי. מחד, הודה הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, והורשע על סמך הודאתו. מאידך, ניסה ב"כ הנאשם למזער את העובדות בהן הודה הנאשם, ואף טען להעדר ידיעה מצידו כי מדובר בכספי החמאס. הודאה בעובדות כתב האישום המתוקן בגדר הסדר, תוך הצגת טיעון עובדתי סותר, כולל הטענה כי הכספים נודעו למימון כספי קטינה לאסירי חמאס, ובגדר "החזרת טובה" בשל העברת כספים דומים לאחיו, וכן העלאת טענה בדבר העדר קיומו של יסוד נפשי, אינם יכולים לעלות בקנה אחד. לפיכך, לא ניתן להתייחס לטענות אלה, שהן בעקיפין חזרה לא מפורשת מהודאה.

48. נסיבות לקולא

מידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה:

אין מחלוקת, כי אחיו של הנאשם, הוא שהנחה אותו בביצוע העבירות, והוא הגורם הדומיננטי, המזוהה עם ארגון החמאס. בעניין זה, תיזקף עובדה זו, לזכות הנאשם, ויש בה כדי להפחית מחומרת המעשה ומאשמו.

49. נסיבות לחומרה

א. התכנון שקדם לביצוע העבירה:

אין ספק כי הנאשם בענייננו, תכנן את מעשיו בקפידה, בהתאם להוראות אחיו. עובדה זו תיזקף לחובתו, ויש בה כדי להגביר את חומר המעשה ואת אשמו של הנאשם. כמו-כן, מדובר בשרשרת מעשים שנמשכו על פני תקופה של חודשים ולא במעשה חד פעמי.

ב. הנזק שהיה צפוי להיגרם:

במעשיו של הנאשם, טמון נזק פוטנציאלי משמעותי לביטחון מדינת ישראל. יצוין, כי העברת כספים בהיקף ניכר לבני משפחות של אסירי חמאס - ארגון טרור שחרת על דגלו את השמדתה של מדינת ישראל - רק בשל היותם כאלה, משדרת מסר ברור של תמיכה בפעילויותיו האסורות של הארגון, הן כלפי האסירים עצמם, הן כלפי בני משפחותיהם והן כלפי תומכים פוטנציאליים של ארגון החמאס מחוץ לכותלי הכלא. מסר זה, יש בו כדי לחזק את חברי הארגון ותומכיהם, לנקוט בפעילות טרוריסטית כדי לפגוע בביטחון המדינה. יחד עם זאת, יש לזכור, כי הכספים לא שימשו במישרין למימון פעילות טרוריסטית בעלת אופי צבאי.

ג. הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות:

איני מקבל את טענת ב"כ הנאשם, כי הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות, אינן אידיאולוגיות.

על אף שהנאשם פעל במצוות אחיו, הוא הודה בעובדות כתב האישום ובעבירות שיוחסו לו, ומכאן, שהיה מודע לכך, שהפעולה שביצע היא למטרת טרור, וקשורה לטרור. בנוסף, אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם, כי הנאשם ביקש להעביר כספים רק למימון הקנטינה של האסירים, מעשה שהוא פסול לכשעצמו, וטענה שאין לה עיגון בעובדות כתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם.

בנוסף, אני דוחה את טענות ב"כ הנאשם, כי השתתפות מרשו בתהלוכות, מנותקת מהמניע האידיאולוגי, ונובעת ממניעים אישיים. השתתפות בתהלוכות מסוג זה, גם כשהשתתף הוא בן משפחה של האסיר, לא ניתן לנתק מהמשמעות האידיאולוגית הטמונה בה. המדובר בתמיכה באסירים, שנשפטו והורשעו בגין עבירות ביטחון ובהשתייכות לארגוני טרור. הבעת תמיכה ועידוד במעשיהם, מעודדת גם אחרים ללכת בדרכם. מכאן גם ברור, הפוטנציאל לפגיעה בביטחון המדינה בהשתתפות בתהלוכות ובהפגנות מעין אלו. אותה השתתפות, גם צובעת בצבע אידיאולוגי ברור, את פעילויות העברת הכספים האסורות בהן הורשע הנאשם.

50. לא קיימות נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה, אליהן יש להתייחס במסגרת הליך גזירת הדין.

51. שקלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מידת הערך המוגן והפגיעה בו, מידת אשמו של הנאשם ורמת הענישה הנוהגת הוביל אותי לכלל מסקנה כי לגבי מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם, בנסיבותיהן, המתחם הראוי נע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל.

חריגה ממתחם העונש ההולם

52. עתה אבחן, האם קיימים שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם, שנקבע לעיל. מחד, האם קיימים שיקולים המצדיקים חריגה לקולא - היינו שיקולי שיקום. מאידך, האם קיימים שיקולים המצדיקים חריגה לחומרה, היינו שיקולים של הגנה על שלום הציבור.

53. בהוראת המחוקק, היה ומצא בית המשפט כי "**... הנאשם השתקם או יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם... וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם...**" (סעיף 40ד(א) לחוק העונשין). בענייננו, אין מחלוקת כי לא הוצגה כל ראייה, המצביעה על אפיקי שיקום ממשיים בעניינו של הנאשם, או שיקומו בהווה. כפי שקבע המחוקק, שיקול השיקום בענייננו יישקל לפיכך, לצורך גזירת העונש בתוך המתחם ולא לשם חריגה ממנו.

54. בנוסף, בהוראת המחוקק, היה ומצא בית המשפט, כי "**... יש חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם, ובלבד שלא יהיה בעונש שיקבע משום החמרה ניכרת...**" (סעיף 40ה לחוק העונשין). המחוקק הבהיר, כי בית משפט לא יקבע כאמור, אלא אם הנאשם בעל עבר פלילי משמעותי או הוצגה לו חוות דעת מקצועית. בענייננו, לא הוגשו חוות דעת בעניינו של הנאשם,

ולנאשם אין עבר פלילי. לפיכך לטעמי, אין בשיקול של הגנה על שלום הציבור, אליו כיוון המחוקק, כדי להצדיק את החמרת עונשו של הנאשם מחוץ למתחם הענישה שנקבע.

קביעת העונש בתוך המתחם

55. העונש הסופי שיוטל על הנאשם, ייקבע בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נסיבות נוספות אם קיימות ושיקולי הרתעה.

56. הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, והרלוונטיות לענייננו, הן כדלהלן:

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו:

אין ספק, כי הטלת עונש מאחורי סורג ובריה, תפגע ותשפיע באופן משמעותי על הנאשם, לאור גילו הצעיר, בהיותו יליד 1993, והעמיד המצפה לו.

בית המשפט העליון נתן דעתו לאחרונה לסוגיית ענישתה של קבוצת "הבגירים צעירים" וקבע, כי היא ראויה ליחס עונשי נפרד ומקל יותר. יפים לעניין זה דברי כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.6.2013):

"... אחד מהשיקולים המרכזיים בענישת קטינים היא ההשפעה ההרסנית הפוטנציאלית עליהם כתוצאה ממאסר מאחורי סורג ובריה... בהקשר זה, יש לראות שיקול זה ככרוך ובלתי נפרד משיקולי ההתפתחות וההתבגרות. זאת, מאחר שהקושי הכרוך בנשיאת מאסר נובע בעיקר מן המאפיינים ההתפתחותיים והקוגניטיביים של קטינים. במילים אחרות, קווי השקה הרבים בין מאפיינים של קטינים לאלה של ה"בגירים צעירים", הם המובילים למסקנה שיש לבחון את השפעת המאסר על נאשמים שהם "בגירים צעירים", תוך התחשבות בגילם. בהמשך לכך, מחקרים רבים הראו כי הנזק הפסיכולוגי שגורם עונש מאסר בפועל על בגירים צעירים חמור מהשפעתו על בגירים מעל לגיל 25, ודומה בהרבה להשפעתו על קטינים."

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, או מאמציו לחזור למוטב:

הנאשם אכן לקח אחריות והודה במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו לו. אולם, יש לציין בהקשר זה את הערכת שירות המבחן, כי הנאשם נטה למזער את חלקו ואחריותו לאירוע, ודבר זה עשוי להיזקף לחובתו.

ג. **שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק:**

אין כל ספק, כי הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון, ובכך חסך זמן שיפוטי יקר מבית המשפט בניהול ההליך. עובדה זו, בהכרח תיזקף לזכותו.

ד. **חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה:**

בהקשר זה, אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם כי חלוף הזמן (פרק זמן של כשנה) ייזקף לזכות הנאשם. מה גם, שאין מדובר בפרק זמן ארוך ומשמעותי שאינו סביר בנסיבות העניין, כלל וכלל.

ה. **עברו הפלילי של הנאשם:**

הנאשם נעדר עבר פלילי, ויש בכך בהחלט להיזקף לזכותו.

57. לא קיימות נסיבות נוספות, כאלו שאינן קשורות בביצוע העבירה, אליהן יש להתייחס במסגרת הליך גזירת הדין.

שיקולי הרתעה

58. בהליך גזירת העונש, רשאי בית המשפט להתחשב בשיקולי הרתעה במסגרת מתחם העונש שנקבע, וללא חריגה ממנו. בין שיקולי ההרתעה, הרתעה אישית של הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת, או הרתעת הרבים, מפני ביצוע עבירות, מהסוג שביצע הנאשם.

59. בעבירות בעלות גוון אידיאולוגי הכוללות בחובן פוטנציאל של פגיעה בביטחון המדינה והציבור, כגון אלו שעבר הנאשם, יש לתת משקל משמעותי, הן לשיקול ההרתעה האישית, שנועד להבטיח כי הנאשם לא ישוב על מעשיו, והן לשיקול הרתעת הרבים, בעטיו יימנעו אחרים מביצוע עבירות דומות. עם זאת, כידוע, בעקבות חקיקת תיקון 113 לחוק העונשין, שיקולים אלו, במצוות המחוקק, מקבלים משמעות משנית והם נשקלים במסגרת המתחם, ולא לצורך חריגה ממנו.

60. בסופו של יום, מוביל אותי שקלול הנתונים דלעיל, תוך מתן דגש על היותו של הנאשם בגיר צעיר, נעדר עבר פלילי וכן בהתחשב בקשר המשפחתי שהוביל לביצוע העבירות, לקבוע את עונשו של הנאשם ברף הבינוני-הנמוך של המתחם.

סוף דבר,

61. לפיכך, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 30 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו ביום 7.5.2013.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירה מהעבירות בהן הורשע.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירותתשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ג' ניסן תשע"ד, 03/04/2014 במעמד הנוכחים.